

Sygn. akt V KK 71/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie K. H.
skazanej z art. 157 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 sierpnia 2013 r.
zażalenia skazanej na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Sądu
Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt V KK 71/13 o odmowie przyjęcia
środka odwoławczego
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 429 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący V Wydziału Karnego Sądu Najwyższego na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. odmówił przyjęcia zażalenia skazanej K. H. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2013 r. w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w postanowieniu tegoż Sądu z dnia 11 kwietnia 2013 r. uznając, iż z mocy ustawy jest ono niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 105 § 4 k.p.k. oraz art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniosła skazana K. H. podnosząc, że pominięto w nim, iż niedopuszczalne jest dokonywanie zmiany orzeczenia w zakresie kwalifikacji prawnej czynu na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. przewidującego tryb sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej i wprowadzanie do obrotu prawnego tak zmodyfikowanego orzeczenia.

W związku z tym skarżąca wniosła o wycofanie z obiegu postanowienia z dnia 20 maja 2013 r. i zmienionego nim postanowienia z dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie skazanej K. H. jest niezasadne w stopniu oczywistym. Przepis art. 105 § 1 i 4 k.p.k. interpretowany w otoczeniu normatywnym art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że na postanowienie Sądu Najwyższego o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w jego własnym orzeczeniu, wydane na etapie postępowania kasacyjnego, zażalenie nie przysługuje. Skarżąca wydaje się również nie dostrzegać, że Przewodniczący V Wydziału Karnego Sądu Najwyższego rozstrzygał jedynie co do spełnienia warunków formalnych wniesionego środka odwoławczego, w tym jego dopuszczalności w kontekście przepisów ustawy. W związku z tym nieuzasadnione było oczekiwanie, że w zaskarżonym zarządzeniu odniesie się on merytorycznie do zarzutów stawianych przez skarżącą postanowieniu z dnia 20 maja 2013 r. o sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich albowiem pozostawało to poza obszarem formalnej kontroli środka odwoławczego przewidzianej w art. 429 § 1 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 25 maja 2010 r., III KZ 41/10, OSNwSK 2010/1/1107). Na marginesie należy zauważyć, że wydane w tej sprawie postanowienie SN z dnia 20 maja 2013 r., nie ingeruje w merytoryczną treść postanowienia z dnia 11 kwietnia 2013 r. w którym rozpoznano kasację obrońcy skazanej, a dotyczy tylko oczywistych omyłek pisarskich w komparycji tegoż postanowienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie.